

**ТОШО ЛИЖЕВ
ЧЕСТИТО, ПИЛОТ!**

chitanka.info

Аварийната ракета приближи астероида.

Антон с присвити очи се взираше в очертанията му. Някъде тук беше катастрофирал Алмар. Или... Но какво друго можеше да се случи? Когато прекъсне връзката, това означава винаги едно и също. Иначе никога не е било.

Но няма всеки пилот-спасител като него не се надява, че той ще бъде първото изключение!

Дано. В края на краищата няма такова правило, което да е останало ненарушено. Ще бъде истински късмет. Ще запишат името му в Слънчевата книга. С днешна дата, с координатите и името на астероида... Антон разгърна атласа и разочаровано присви устни. Имаше само номер. Беше безименен. Нищо, ще го кръстят Антон, Антон-Алмар...

Астероидът беше малък. От осветената страна изглеждаше сребристосив. Трябваше най-напред да види няма ли по него останки от ракетата на Алмар. Ако е имало сблъскване или взрив в близост с астероида, на него непременно щяха да се намерят части от ракетата.

Антон плътно доближи. Сега цялата повърхност се виждаше с просто око.

Останки имаше!

И те бяха такива, че не оставяха никакво съмнение. Само огромният стабилизатор на ракетата, килнат на една страна, му беше достатъчен. Той беше почти сплеснат, в свръхтвърдия метал зееха дупки.

В устата му загорча. С усилие на волята той направи няколко снимки и се пресегна към пулта...

Ами ако...

Мисълта му трескаво диреше друга вероятност. Макар и неправдоподобна, макар и фантастична. Стига да имаше зрънце логика в нея.

И той се досети — двете малки сонди, които можеха да носят човек на борда си. Ако Алмар е имал време да се навре в едната... Ако е имал време...

А може би не беше пострадала цялата ракета! Антон преглътна и усети как вкусът на горчица взе да се губи. Да, да, той нямаше никакви доказателства за обратното. На този тип конструкции двигателите са отпред. Ако някакъв метеоритен къс е отнесъл опашката, защо

предната част да не е оцеляла? Ракетата е загубила управление, много от уредите, разтърсени от страхотния удар, са излезли от строя, но пилотът навярно е оцелял. Всеки отсек е автономен, системата за жизнено обезпечаване е съвършена — нали, дявол да го вземе, това е най-новият модел! Навярно сега Алмар се носи някъде в пространството цял и невредим, но безпомощен, откъснат от всички.

Трябваше да го намери.

Антон се понесе напред.

Алмар беше жив. На Антон толкова му се искаше да бъде така, че той почти твърдо повярва в това. Познаваше Алмар бегло. Запомнил беше големия бял кичур в черната му смолиста коса. При първата им среща тази подробност го порази. А може би Антон нямаше да обърне внимание, ако не знаеше, че това е един от най-добрите пилоти от Службата за междупланетни превози.

В ъгъла на екрана се появи тъмна, едва забележима точица. Тя се движеше почти насреща му и беше невъзможно да я доближи. Антон засече координатите ѝ на няколко пъти, изчисли орбитата и намали скоростта. Обърна ракетата и след половин час маневриране тъмната точица отново се появи на екрана.

Пред спасителната ракета се носеше полусмачкана метална конструкция — оня свръхмощен двигател, който им показаха в Центъра за преподготовка и който за пръв път беше монтиран в ракетата на Алмар.

Антон усети как металът изведнъж стана хлъзгав под пръстите му. Той стисна юмруци. Не може да бъде. Човек не е измислял нищо по-здраво и няма сила, способна да го унищожи...

А защо трябваше да смята, че останките са от ракетата на Алмар? Двигателят като всеки нов модел е бил изпитван месеци наред и този навярно е един от пробната серия, нарочно подлагана на всички възможни въздействия. Да, да, дори беше много по-вероятно да е именно така.

Главното е да продължи методично, планомерно да търси. Трябва да се върне в онази точка, където най-напред се срещнаха с останките от двигателя. Трябва да преброди пространството в района, където корабът на Алмар е приближил астероида... Имаше още толкова много възможности!

С надеждата като че ли възкръсна самият Антон. Той дори засвирука с уста. И на милиони километри по всички трасета, планети и станции, където се бяха настроили на неговата вълна, хората се заслушаха в старата полузабравена песничка от епохата на появата на ракетите, когато още не е имало спасителни служби...

Проговори радиото:

„Търся «Спасител–315»... Търся «Спасител–315»... Тук «Товарник–28»... Тук «Товарник–28»... Чуваш ли ме? Важно съобщение... Открих скафандъра на Алмар... Празен... Координати...”

Думите му причиниха почти физическа болка.

Но нали Алмар има два скафандъра! Може би те са видели резервния. Сигурно резервния...

Радиото не млъкваше:

„Търся «Спасител–315»... Търся «Спасител–315»... Слънчевата спасителна служба търси «Спасител–315»... Предавам наставление... По-нататък действуй така, както сам смяташ за целесъобразно. Ако намериш достатъчно основание, продължи търсенето. Ако си се убедил в гибелта на Алмар, връщай се веднага...”

Ако се е убедил? Какво си дрънкаха тези буквояди. Него можеше да го убеди само едно нещо, но той все още не беше го видял.

„Продължавам търсенето.... Имам сериозни основания...”

Тревожно замига червената лампичка. Той я гледаше и не вярваше на очите си — горивото свършваше! От баките изтичаха последните литри. Как, защо се беше случило така, сега не го интересуваше. Той провери резерва... Чудесно. Една трета от него ще му стигне за връщане. С другото гориво може да направи още десетина обиколки.

Очите го боляха от напрегнатото взирание в екраните. Търпението му се топеше като снежна преспа под пролетно слънце.

Той се застави да не мисли. Дори не търсеше повече основания. Целта беше достатъчна.

Астероидът отдавна беше отлетял на хиляди километри по своята орбита, а „Спасител–315“ продължаваше да кръжи в зоната, от която Алмар беше изпратил последния сигнал. На няколко пъти Антон попадна на дребни безформени метални късове...

Ракетата се хвърли в гигантски скок към отминаващия астероид. Последна обиколка на надеждата...

И още една, и още... Антон не мислеше да спре. Забрави всичко друго. Превърна се целият в зрение и слух, в търпение и надежда.

И изведнъж настъпи леденяща душата му тишина. Трябваше да мине цяла минута, за да осъзнае, че е свършило резервното гориво.

Той усещаше как изстиват дюзите, как през соплата в ракетата нахлува смразяващата вълна на космическия студ. Край. Пълен провал. Срам и позор. Беше тръгнал да спасява, а сега сам трябваше да иска помощ.

„Пилотът е длъжен да следи разхода на гориво...“ Антон въздъхна. Това беше азбучна истина и той не можеше да я забрави, ако не беше се увлякъл в търсенето... Да беше намерил Алмар, дума нямаше да му обелят, но така...

Зачака ракетата-цистерна, понесен от инерцията в някаква неизвестна орбита. Той не искаше да я знае, защото не можеше да я измени.

„Спасител–315"... Слънчевата спасителна служба търси „Спасител–315“... След получаване на горивото веднага се връщай в базата... Повтарям... След получаване..."

Той продължаваше да търси. Мислено удължаваше времето до пристигането на ракетата-цистерна и търсеше. Надяваше се и чакаше. Това беше последен, малък и нищожен шанс, но все пак — шанс.

* * *

„Спасител–315“ се завърна в Базата.

Пилотът премрежи очи срещу дневната светлина и се стъписа. Долу го чакаше цяла група: командирът, свободни от смяна пилоти, някакъв непознат, облечен цивилно и... Антон се вгледа и едва не извика. Високият мургав мъж имаше голям бял кичур в черната си коса. Алмар!!!

— Как така! — възкликна объркано Антон. — Защо... защо не ми казахте?

— Не ти съобщихме, защото нямаше нищо за съобщаване — каза командирът. — Нямаше никаква катастрофа. Никакво

произшествие. Това беше симулация. Изпит...

Алмар смутено му се усмихна.

Командирът прекрачи и му стисна ръката.

— Поздравявам те, Антон. От днес ти си пилот в Галактическата спасителна служба. На мене не ми е особено приятно, че трябва да те предавам на колегата, но няма как. Ти издържа блестящо изпита. Не ми остава нищо друго, освен да те поздравя. Честито, пилот!

Чак сега Антон си спомни. Беше подал преди няколко седмици молба за прехвърляне в Галактическата. Никаква особена надежда нямаше — там вземаха първокласни пилоти с голям стаж, без никакви провали. Антон вече беше забравил за молбата.

А сега му се плачеше от щастие. И той не знаеше кое повече го изпълваше с това чувство — съзнанието, че от днес е пилот в Галактическата спасителна служба или че пред него жив и здрав му се усмихва Алмар. Този Алмар, с когото десет пъти умираше, и десет пъти се раждаше...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 19/1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.